

ŽÁKOVINY

Vánoční speciál

PROSINEC 2023

OBSAH:

Úvod

Duchovní okénko

Vánoční pohádka

Putování do Betléma

Zajímavý rozhovor

Vánoční obyčeje

Sport

Zvířecí svět

Tajenka, vtipy a hádanky

Logická úloha

Projekt JSEM LASKAVEC

Ahoj milí čtenáři,

plamínky svíček na adventním věnci nám oznamují, že Vánoce se pomalu blíží. Advent je latinské slovo a znamená příchod. Těšíme se totiž z toho, že Ježíš přišel na svět a narodil se v Betlémě, aby si Bůh a lidé mohli být blízko. Během těchto čtyř týdnů by se k sobě všichni měli chovat obzvlášť přátelsky a dobrosrdečně.

Tradiční Betlém si před svátky mnoho rodin staví jako vánoční výzdobu. Dětem z naší redakce se podařilo tuto tradici oživit. V našem vánočním speciálu se dozvíte, co divadelní vystoupení „Putování do Betléma“ v dětech zanechalo, a také vánoční pohádka vám může ukázat, že Vánoce se dají slavit různě. Dlouhé adventní večery si můžete zkrátit tajenkou, vtipy, zajímavým rozhovorem či logickou úlohou.

Přeji Vám pokojné prožití Vánoc a do nového roku 2024 hodně úspěchů a radostí.

Vaše Miluška

Duchovní okénko

Adventní čas je již téměř na konci a na dveře už klepou Vánoce. Advent je pro mě vždy příležitostí. Jako je dobré čas od času v místnosti vyvětrat a pustit do ní čerstvý vzduch, tak advent mě zve k tomu, abych vyvětral i vlastní srdce. V adventu rozvažuji o tom, jestli svůj život směřuji po dobrých kolejích, k dobrému cíli. Přemýšlím, hodnotím, jestli nestojí za to přidat do svého života nějakou tu výhybku, která mě popostrčí ještě k lepšimu cíli. Vánoce jsou už svátky spočinutí, pokoje a naděje. O Vánocích Bůh sestoupil na zem, protože mi chtěl být ještě blíže. Přišel mimo jiné proto, aby mi ukázal, jak vnášet lásku do svého života. Ať se i nám o Vánocích daří vnášet lásku do svých rodin a do svého bezprostředního okolí, tak jak nás k tomu Bůh zve.

P.Pavel Kasal

Vánoční pohádka

V rodině Novotných měli tři děti. Když se narodilo čtvrté, povzdychla si maminka: „Už se sem ani nevejdeme. Měli bychom si našetřit na domeček.“

Tatínek se zamyslel. Bylo mu jasné, že panelákový byt je pro velkou rodinu moc malý, a tak přikývl: „Máš pravdu, maminko. Ode dneška začínáme šetřit. Já si přiberu ještě jednu práci!“ Nakonec se rodina Novotných opravdu přestěhovala do staršího opraveného domečku, kde měly všechny děti svůj vlastní pokojíček. Všichni byli spokojeni a ani jim nevadilo, že Vánoce budou muset mít skromnější než dřív.

Na Štědrý den děti pomohly nazdobit jednu smrkovou větvíčku, která stála ve váze s vodou a měla nahradit obvyklý vánoční stromeček. Ten byl totiž příliš drahý – rodiče utratili všechny úspory za nové bydlení a museli šetřit. Ale dětem to nevadilo. Tajně si představovaly, jaké dárky jim Ježíšek nadělí, a někdy o tom mluvily i před maminkou a tatínkem.

„Trochu mě mrzí, že jim nemůžeme dát všechno, co si přejí,“ posteskla si maminka.

„Ale máme krásný domeček. Já myslím, že to určitě pochopí,“ chlácholil maminku tatínek.

„Každému jsem upletla ponožky a svetr“, řekla maminka nejistě. „Doufám, že se jim to bude líbit.“

Tatínek maminku objal a dal jí pusku na čelo. Tím byl rozhovor uzavřený.

Když se setmělo a na nebi se objevila první hvězdička, svolala maminka všechny ke stolu: „Umýt ruce a večeřet!“

„Hurá!“ křičeli jeden přes druhého. Už se nemohli dočkat, až se navečeří a budou si moci rozbalovat dárky.

Ještě než se pustili do jídla, ozval se zvonek u dveří. Maminka s tatínkem se na se podívali. „Ty jsi někoho pozval?“ zeptala se maminka.

„Já ne. A ty?“

„Já taky ne,“ odpověděla maminka a poslala tatínka, aby šel otevřít.

„Dobrý den,“ pozdravil vlídný hlas. Tatínek byl zmatený, protože ten milý hlas patřil zarostlému a špinavému tulákovi.

„Co si přejete?“ zeptal se tatínek a tulák zdvořile požádal o jídlo.

Tatínek ho nechal stát za dveřmi a šel jeho prosbu sdělit mamince.

„Tak ho pozvi dál. O Vánocích nemá být nikdo sám. V bývalém bytě by se nám ke stolu nikdo další nevešel, ale tady je u stolu místa dost,“ rozhodla maminka.

„Ale on je...“ zkoušel namítat tatínek, ale maminka se nedala. Sama zašla ke dveřím, aby tuláka pozvala dál. Nejdříve ho ovšem zavedla do koupelny.

„Jen se posaďte“, pobídla nečekaného stolovníka. On se mile usmál a usadil se na nabídnutou židli. Pak se všichni společně pustili do jídla. Po polévce přišel na řadu smažený kapr s bramborovým salátem. Byla to opravdová dobrotka, a tak všichni jedli ani nedutali.

Po jídle tulák poděkoval a zvedl se ze židle, aby na své pouti pokračoval dál.

„Vezměte si na cestu aspoň kousek štrúdlu,“ řekla maminka a do ubrousku zabalila pořádný kus jablečné pochoutky.

„Moc vám všem děkuji za pohostinnost,“ poděkoval tulák. Obul si boty a odkráčel do tmy. Všichni mu mávali na rozloučenou. Když se vrátili do obývacího pokoje, aby se pustili do rozbalování dárků, nestačili se divit. Místo několika málo balíčků tam byla najednou celá hromada. Vázu s nazdobenou smrkovou větvíčkou vůbec nebylo vidět.

„Páni, to je dárků!“ radovaly se děti a okamžitě se vrhly na rozbalování. Byla tam autodráha, spousta knížek, kočárek s panenkou, plyšový slon a mnoho dalších věcí. Pro každého něco. Dětem oči doslova a do písmene zářily a maminka s tatínkem byli doopravdy šťastní. „Mám takový pocit, že nás dnes navštívil opravdový Ježíšek,“ prohlásila maminka.

(Pohádky do hajan, Zuzana Pospíšilová)

Putování do Betléma

Děti z časopiseckého kroužku si spolu s paní učitelkou Ochozkovou připravily pro adventní setkání divadelní představení „Putování do Betléma“. Představení se konalo 4. prosince v zaplněné tělocvičně Církevní základní školy.

Na začátku vystoupila paní učitelka Ochozková s otcem Pavlem Kasalem s krátkou úvodní scénkou, na kterou děti plynule navázaly. Vypravěč František Šotola nás svým působivým projevem provázel po celou dobu našeho vystoupení. Mluvil pomalu a zřetelně, ale i všem ostatním účinkujícím bylo dobře rozumět. Děti hrály s radostí a s plným nasazením.

Scéna byla velmi pěkně vyzdobena a nasvícena. Chlapci měli jednotný kostým, který tvořil dlouhý kožich a beranice, takže to navozovalo atmosféru staročeských Vánoc. Výsledný zážitek umocňoval citlivý a vkusný výběr hudby. Zazněly staročeské roráty a známé koledy.

Na konci vystoupení děti společně zazpívaly zhudebněné vánoční přání pro všechny přítomné diváky a otec Pavel požehnal adventní věnce, které byly rozložené na stole a kolem stolu pod pódiem.

Fotografie z vystoupení si můžete prohlédnout v prezentaci na webových stránkách naší školy.

Podle ohlasů odcházeli diváci i účinkující velmi spokojeni, nadšení a příjemně adventně naladěni s úsměvem na tváři. Všichni se těší na další setkání.

Jakub Smolek

Zajímavý rozhovor s P. Pavlem Kasalem – ptá se František Šotola

pokračování – 2. část rozhovoru

Hrajete na nějaký hudební nástroj, nebo jakou máte rád hudbu?

Bohužel na hudební nástroj nehraju, což mě mrzí. Moc rád mám třeba housle, rád je poslouchám. Kdybych si měl vybrat, na co bych chtěl hrát, tak housle nebo klavír. Mám rád filmovou hudbu, skladby kolem Hanse Zimmera, potom mám rád také jemný rock, rockové balady, ale nebráním se ani moderní hudbě, nějakému třeba modernímu popu.

Tato otázka mě napadla, protože můj táta by nejradši jenom spal. Vy máte rád spánek?

Moc! Já moc rád spím a nerad vstávám. A v Itálii jsem se naučil využívat siestu. Oni Italové tak pracují, řekněme od desíti do dvanácti nebo do jedné hodiny, a potom mají siestu. Čas, který vlastně věnují na odpočinek, trvá do čtyř hodin. Do čtyř hodin jsou ve městě zavřené obchody. Italové žijí hodně do noci, takže občas si takhle dát tu siestu jsem se naučil využívat. Dám si dvacet, ne více, než dvacet. Nebo si občas i chci číst, i když to se mi tolik nedaří. Snažím se během siesty vypnout, protože jako kněz vlastně nemám pracovní dobu od osmi do šesti. Lidé mi volají velmi často a pořád bych mohl pracovat. Tak se snažím využívat i tu siestu. Takže já na rozdíl od tebe si i rád přes den třeba na těch dvacet minut jdu lehnout, protože vím, že bych byl večer unavený.

A teď jedna dost osobní otázka. Měl jste někdy nějakou partnerku?

Já nemohu mít manželku, ani mít děti, to se vylučuje, protože abych se dokázal skutečně věnovat lidem kolem, protože jim chci sloužit a chci sloužit Pánu Bohu, tak jsem se rodiny vzdal. Ženy a holky se mi líbí, moc i dneska. V minulosti jsem s žádnou nechodil a vztah jsem neměl, ale zároveň jsem rodinu a manželku vždy chtěl mít. V kněžství je to určitá oběť. Nejde se zasvětit Pánu Bohu, sloužit lidem a zároveň nejde mít rodinu a děti. Prostě člověk si musí něco vybrat, a tak já jsem se tedy rozhodl, že si vyberu Pána Boha a lidi.

Kdybyste byl světec, čeho byste chtěl být patronem a proč?

To je moc zajímavé. To je hodně zajímavá otázka. Já si hodně vážím lidí, kteří pracují s lidmi. Hodně si vážím zdravotníků. Také si vážím hodně učitelů a těch, kdo pracují s dětmi, takže teď momentálně se cítím být jako patronem škol a zrovna na školy hodně myslím (na žáky a na učitele). Takže teď aktuálně by to bylo asi to školství.

A víte, takto z hlavy, kdo je tím patronem školství?

Takhle z hlavy nevím. Ale patronem Biskupského gymnázia a základní školy je Jan Nepomuk Neumann. Mám hodně rád přírodu a jeden světec, kterého mám rád je svatý František z Assisi.

Je něco, co byste chtěl vzkázat žákům naší školy?

Ať se věnují přátelství ve třídách, protože spolu budou několik let a je moc hezké mít ty vztahy hezké. Ať se snaží ty vztahy spíše budovat, než ničit, protože dohromady toho jako třída zvládneme více, než jako jednotlivci. A moc bych jim přál, ať se jim ve škole líbí, ve třídě líbí, aby tam mohli růst a vyrůst potom v dobré lidi. Protože myslím, že každému učiteli jde vlastně o to, ne jen předat všechny znalosti a vědomosti, ale jde vlastně o to, abychom pomohli tomu žákovi vyrůst v dobrého člověka. Tak to je i mým cílem jako učitele. Ne předat všechny vědomosti náboženství, to ani nejde, ale chci vám pomoci v tom, abyste se dokázali stát lepšími lidmi, o věcech přemýšlet a pracovat také na svých vztazích.

Závěrem:

Práce na základní škole mě docela baví právě tím, že se mohu potkat s mnoha žáky, kteří mě skutečně oslovují. Já se necítím jako člověk, který předává nebo vtlačuje dětem do hlavy informace v tom, jak žít, ale vlastně vidím, že víra je něco, co hledáme společně. Jsem hrozně rád za otázky, které mi žáci pokládají. Chci vidět, čím žijí. Je to pro mě důležité je takto poznat. Práce na naší škole mě moc baví a líbí se mi, že každá třída je jiná, že v každé třídě je někdo jiný. Proto si učitelského povolání moc vážím, protože učitel musí pracovat s každou třídou jinak. Rád lidi poznávám, rád se od nich učím a rád společně s nimi hledám odpovědi na životní otázky. Mnoho i třeba dětských dotazů mi pomohlo prohloubit mou víru nebo pochopit něco o Pánu Bohu.

Vánoční obyčeje

(Matěj Valenta)

Vánoce byly v minulosti úzce spjaty s řadou tradic a zvyků, které měly lidem kouzelným způsobem ukázat, co je v příštím roce čeká. Některé se zachovaly dodnes: v mnohých rodinách krájí jablko s nadějí, že v něm najdou hvězdičku, jinde dokonce na Štědrý den drží půst a děti se těší, že uvidí zlaté prasátko. A jak to máte s tradicemi u vás doma?

Lodičky ze skořápek

Do lavoru s vodou se dají rozpůlené skořápky vlašských ořechů s malými zapálenými svíčkami. Ořechové lodičky se nechají plout po vodě. Ten, jehož lodička vydrží nejdéle svítit a nepotopí se, má před sebou dlouhý a šťastný život.

Když se lodička vydá doprostřed nádoby, vypraví se její výrobce do světa. Pokud se skořápka drží u kraje nádoby, bude se naopak celý rok držet doma.

Lití olova

Jednou z vánočních tradic je i lití rozžhaveného tekutého olova do nádoby s vodou. Ze vzniklého odlitku se pak dotýcnému věští budoucnost. Zakoupit se dají přímo sady na lití olova, ve většině z nich se včetně všeho potřebného nachází i nápověda, co vzniklé tvary mohou znamenat.

Betlémské světlo

Jednou z novodobých vánočních tradic je betlémské světlo, které rozvázejí skauti. Světlo se každoročně zapaluje v Betlémě a pak putuje napříč Evropou. Do Česka betlémské světlo přichází z Vídně, kde je rakouští skauti předávají o 3. neděli adventní (Gaudete) delegacím z celé Evropy; pro české země je přebírají brněnští skauti a rozvázejí v sobotu před 4. nedělí adventní, takže je pak k dispozici v kostelích, na náměstích, vánočních trzích, v knihovnách apod.

Sáňkování – zábava pro děti i profi sport

Emma Pánková

Už jste se byli letos sáňkovat? A víte, že taková jízda na sáňkách může být dokonce i olympijským sportem?

Sáňkování je jedním z nejstarších zimních sportů. První sáňky byly vyrobeny z kostí a dřeva a byly používány k dopravě už v pradávných dobách. Sáňkování se stalo populárním sportem v Evropě v 19. století a v roce 1964 se poprvé objevilo na olympiádě.

Závodit můžou jednotlivci, dvojice, nebo týmy ve štafetě. Čechům se až tak nedaří, zato naši sousedé z Německa jsou docela přeborníci. Největším rychlíkem je však Rakušan Manuel Pfister, který dosáhl rychlosti 154 km/h.

Sáňkářské závody se jezdí na uměle vytvořených tratích a závodníci se řítí ledovým korytem až stočtyřicetikilometrovou rychlostí vleže na zádech nohama napřed. Na rozdíl od bobů nemají saně brzdy a závodníky chrání jen helma a kombinéza.

Ještě nebezpečnější je velice podobný sport – skeleton. Tam závodník jezdí stejnou rychlostí, jen hlavou napřed.

Takový fičák jen v helmě, umíte si to představit?

Sáňě

Skeleton

Lucinka a její zvířecí svět

Polární liška

Liška polární je drobná, ale houževnatá psovitá šelma, která dokáže žít i při teplotě -50°C nebo nižší. Je vybavena hustým, vícevrstevným a nepropokavým kožichem. Je rozšířena v severních částech

Evropy, Asie, Ameriky a Grónsku.

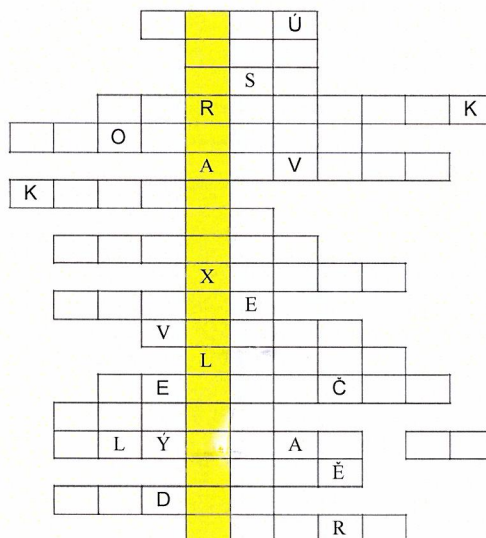
Tělo má v porovnání s liškou obecnou asi poloviční. Samci jsou

větší než samice. Má malé nohy

a zaoblené uši. Tlust je v zimě hustá a dlouhá, obvykle bílé nebo šedobílé barvy. V létě srst zhrudně nebo zředne, je kratší a méně hustá. Umi šlekat podobně jako pes. Žije samotářsky nebo v rodinných skupinách. Rozmnožuje se na jaře a v létě, často až dvakrát za rok. Vě vuhu bývá 3-8 mláďat. Žime žijí na mořském pobřeží, je téměř stále v pohybu a migruje za potravou. V létě se vrací ke svým morám. Nejraději se živí malými hlodavci, především pak lumíky. V těžkých časech sežere vše, co najde: hmyz, bobule i zvířecí suus. Snoubu představuje kromě člověka vlk polární, lední medvěd, nosomák, ale i orl skalní. Liška se může dožít až 16 let, průměrně však žije pouhé 3-4 roky. V České republice je můžeme vidět v děčínské zoologické zahradě a v ZOO Brno.

Vylušťete si křížovku od Dianky Tukové

Eskymáci bydlí v ...
 Král zvířat ...
 4+4 = ...
 Na Vánoce si zdobíme vánoční ...
 Poslední měsíc v roce ...
 Období před vánoci se nazývá ...
 Holky x ... (opak)
 Ano x ... (opak)
 O vánocích si zazpíváme ...
 Holčičí jméno ...
 Jablko, hruška to je ...
 Obrovský = ...
 Když mám někoho rád/a, je to ...
 Panna Maria položila Ježíška do ...
 Ježíškova maminka se jmenovala ...
 Slyšet, mlýn, ...
 Bydlím v ...
 První měsíc v roce ...
 Klučičí jméno ...

Vtipy:

Učitelka se ptá Pepíčka:
 Pepíčku jaké stromy rozeznáváme?
 Pepíček odpoví:
 "Listnaté a vánoční."

Hádanky:

Leze leze po železe najde dirku do ní vleze. Co je to?

Úlohy pro nejmladší žáky:

Na první neděli adventní jsme upekli 2 perníčky. Na druhou neděli adventní jsme upekli 1 perníček. Na třetí neděli adventní jsme upekli taky 1 perníček. Na čtvrtou neděli adventní jsme upekli 2 perníčky. Kolik jsme jich upekli dohromady?

Na stromečku bylo 57 ozdob. Maminka tam přidala 24.
 Táta tam přidal ještě 14. Kolik ozdob je na stromečku?

Vážení čtenáři, v těchto dnech jsme završili, ač ve velkém oslabení, celorepublikový projekt JSEM LASKAVEC.

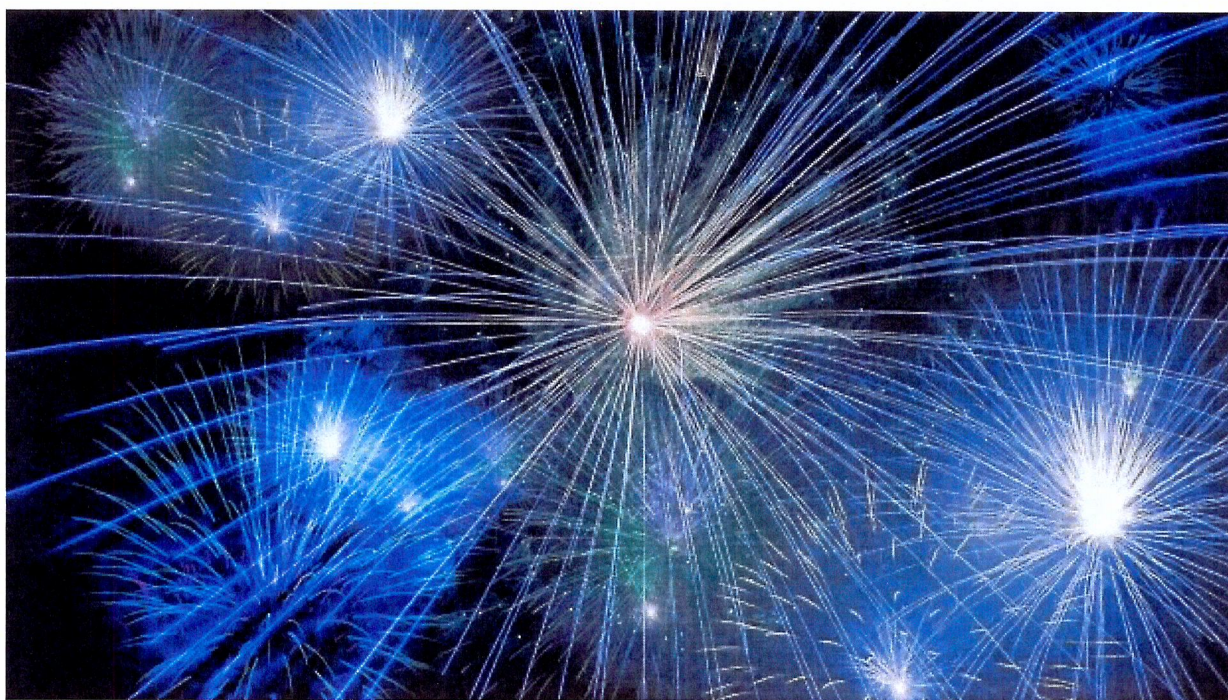
Přichystali jsme malý laskavý dárek pro nepedagogické pracovníky naší školy, abychom jim poděkovali za vše, co pro nás dělají. Třída 4. B připravila pod vedením třídních maskotů Rozára a Pipi laskavou voňavou pozornost.

Jsme rádi, že jsme potěšili paní uklízečky, paní vrátnou i všechny ve školní jídelně a že jsme jim mohli poděkovat za to, jak se o nás všechny starají.

Anna Kulhánková

**Za prosincem končí rok,
do nového už jen krok.
V prosinci jsou Vánoce,
přesně jednou po roce!**

**Požehnané Vánoce a šťastný nový rok
2024 přejí děti z redakce Žákovin ☺**